Dosar nr. 2-15593/25
(nr. electronic al dosarului: 2-25102913-12-2-21072025-1)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

07 mai 2026 **mun. Chişinău**

Judecătoria Chișinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din:
președintele ședinței, judecătorul **Ceban Alexandru**
grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință de judecată publică, în sediul instanţei, acțiunea la cererea de chemare în judecată înaintată de Russu Denis, împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării drepturilor prevăzute de art. 8 CEDO și repararea prejudiciului moral,

a constatat:

Argumentele participanților la proces

1. La data de 19 iulie 2025, Russu Denis, reprezentat de avocata ***** a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, cu participarea intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor, solicitând constatarea încălcării dreptului garantat de art. 8 CEDO, cauzată prin suspendarea dreptului la întrevederi de scurtă și lungă durată pe termen de 45 zile, precum și încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, a sumei de 60 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

2. Prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, cauza a fost repartizată în mod automat-aleatoriu spre examinare judecătorului Ceban Alexandru.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 25 iulie 2025, cererea de chemare în judecată a fost primită spre examinare în procedură contencioasă, cu dispunerea acțiunilor necesare pentru pregătirea cauzei pentru dezbateri judiciare, inclusiv expedierea către pârât și intervenientul accesoriu a copiilor cererii și înscrisurilor anexate, stabilirea termenului pentru prezentarea referinței și fixarea ședinței de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare.

4. În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Central, din *****, a fost anulată ca ilegală decizia șefului ***** nr. *****din *****, prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de suspendare a dreptului la întrevederi de scurtă și lungă durată pe termen de 45 zile.

5. Reclamantul a invocat că instanța care a examinat plângerea împotriva sancțiunii disciplinare a reținut că sarcina probațiunii pusă pe reprezentantul statului nu a fost realizată pe deplin pentru a convinge instanța despre existența unei abateri disciplinare comise de condamnatul Russu Denis. Potrivit reclamantului, administrația penitenciarului s-a limitat la poziția colaboratorilor instituției penitenciare, fără a prezenta probe pertinente, concludente și utile, în timp ce înregistrările video ar fi demonstrat că acesta s-a conformat cerințelor colaboratorilor penitenciarului și a părăsit benevol celula.

6. A mai menționat reclamantul că prin decizia din 15 mai 2025 a Colegiului penal al Curții de Apel Nord a fost respins ca nefondat recursul declarat de directorul ***** împotriva încheierii Judecătoriei *****din *****, fiind menținută fără modificări soluția de anulare a sancțiunii disciplinare. Reclamantul a subliniat că decizia instanței de recurs este irevocabilă,

astfel încât ilegalitatea sancțiunii disciplinare este deja stabilită prin act judecătoresc irevocabil.

7. În esență, reclamantul a susținut că, prin aplicarea unei sancțiuni disciplinare ilegale, a fost lipsit pe o perioadă de 45 zile de dreptul la întrevederi de scurtă și lungă durată, adică de posibilitatea de a menține contactul nemijlocit cu familia și cu persoanele apropiate, ceea ce constituie o ingerință în dreptul la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 CEDO.

8. Reclamantul a arătat că prejudiciul moral pretins derivă din însăși natura dreptului încălcat, din imposibilitatea obiectivă de a restabili timpul pierdut, din caracterul personal al contactului familial și din starea de detenție în care se află. Acesta a invocat stres, neliniște, nervozitate, insomnie, anxietate, frustrare, sentiment de nedreptate și pierderea încrederii în legalitatea acțiunilor reprezentanților sistemului penitenciar.

9. De asemenea, reclamantul a invocat faptul că după evenimentele din 12 aprilie 2023 și după aplicarea sancțiunii disciplinare din ***** a beneficiat de consiliere psihologică în cadrul instituției penitenciare, fiind consemnate probleme de ordin psiho-emoțional, stări de anxietate, neclarități, probleme familiale, greutăți de ordin social și dezacordul cu metoda de sancționare.

10. Reclamantul a mai făcut referire la demersurile adresate autorităților statului, inclusiv Administrației Naționale a Penitenciarelor și Ministerului Justiției, susținând că a încercat remedierea extrajudiciară a situației, dar autoritățile nu au dispus anularea sancțiunii disciplinare, aceasta fiind anulată doar prin intervenția instanței de judecată.

11. În drept, reclamantul a invocat art. 8 CEDO, art. 13 CEDO, art. 20, art. 48 și art. 53 din Constituție, prevederile Codului civil privind repararea prejudiciului moral, prevederile Codului de executare privind drepturile persoanelor condamnate și dreptul la întrevederi, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la obligația autorităților penitenciare de a sprijini menținerea contactelor deținuților cu familia.

12. Prin referința depusă, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a solicitat respingerea integrală a acțiunii ca neîntemeiată.

13. În esență, pârâtul a susținut că repararea prejudiciului moral poate fi dispusă doar dacă se stabilește existența unei violări a Convenției, existența prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre pretinsa violare și prejudiciul invocat. Pârâtul a arătat că obligația probării suferințelor psihice sau fizice suportate revine părții vătămate, aceasta urmând să indice de către cine, în ce circumstanțe și prin ce acțiuni sau inacțiuni i-au fost cauzate suferințe morale ori fizice și prin ce se manifestă acestea.

14. Ministerul Justiției a invocat că dreptul la întrevederi nu este un drept absolut, ci unul relativ, susceptibil de limitări în funcție de comportamentul deținutului, respectarea regimului de detenție, participarea la programe educaționale și lipsa impedimentelor determinate de securitatea instituției penitenciare.

15. Pârâtul a mai arătat că, potrivit reglementărilor execuțional-penale, administrația penitenciarului poate aplica sancțiuni disciplinare, inclusiv suspendarea dreptului la întrevederi de scurtă și lungă durată, în cazul încălcării regulilor stabilite pentru executarea pedepsei.

16. Totodată, pârâtul a susținut că reclamantul nu ar fi prezentat probe pertinente și concludente care să confirme existența unor suferințe psihice sau fizice reale, distincte și cauzate de pârât, dar simpla anulare a sancțiunii disciplinare nu ar conduce automat la acordarea unei compensații bănești în cuantumul solicitat.

17. Prin replica la referință, reclamantul, prin reprezentant, a reiterat solicitările formulate în cererea de chemare în judecată și a contestat poziția Ministerului Justiției, arătând că referința nu combate efectiv constatarea irevocabilă a ilegalității sancțiunii disciplinare și nici consecințele produse prin privarea reclamantului de dreptul la întrevederi.

18. Reclamantul a susținut că dreptul la întrevederi poate fi limitat numai în condițiile legii, dar o sancțiune disciplinară anulată ca ilegală nu poate constitui un temei legitim și suficient pentru restrângerea contactelor familiale. În opinia sa, constatarea ilegalității sancțiunii prin act judecătoresc irevocabil reprezintă punctul central al litigiului civil, instanța urmând să examineze doar efectele acestei ilegalități sub aspectul art. 8 CEDO și al reparării prejudiciului moral.

Poziția părților în ședința de judecată

19. În ședința de judecată din 07 mai 2026, cauza a fost examinată în ședință publică, prin intermediul videoconferinței. În ședință s-au prezentat reclamantul Russu Denis, reprezentanta acestuia, avocata*****, în baza mandatului anexat la dosar, reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției al Republicii Moldova, *****, în baza procurii, precum și reprezentantul intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor, Pascalov Svetoslav. Pentru asigurarea exercitării efective a drepturilor procesuale ale reclamantului, în ședință a fost invitată interpreta Ăiubova-Moraru Elena, preîntâmpinată despre răspunderea prevăzută de lege.

20. Reclamantul Russu Denis a susținut cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea acesteia pe motivele de fapt și de drept indicate în acțiune. Răspunzând la întrebări, acesta a explicat că au fost programate întâlnirile cu părinții, că aceștia au venit și au adus colet, dar întrevederea nu a avut loc. Totodată, reclamantul a indicat că, prin intermediul avocatului, a depus interpelare și cerere prealabilă la Ministerul Justiției, deoarece consideră că i-au fost încălcate drepturile, insistând asupra constatării încălcării art. 8 CEDO.

21. Reprezentanta reclamantului, avocata*****, a susținut integral acțiunea civilă, a arătat că aceasta este motivată și a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată în sensul formulat. În pledoarii, aceasta a menținut aceeași poziție și a solicitat admiterea acțiunii.

22. Reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției al Republicii Moldova, *****, a susținut referința depusă la dosar, a considerat cererea neîntemeiată și a solicitat respingerea acțiunii. În pledoarii, acesta a menținut aceeași poziție și a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

23. Reprezentantul intervenientului accesoriu Administrația Națională a Penitenciarelor, Pascalov Svetoslav, a susținut poziția reprezentantului Ministerului Justiției al Republicii Moldova, a considerat cererea neîntemeiată și a solicitat respingerea acțiunii. După ascultarea explicațiilor participanților și cercetarea înscrisurilor, participanții la proces au considerat posibilă finisarea examinării cauzei în fond, iar în pledoarii și-au menținut pozițiile expuse. Replici asupra celor expuse nu au fost formulate.

Aprecierea instanței

24. Audiind participanții la proces, examinând materialele dosarului, apreciind probele administrate în raport cu prevederile art. 118, art. 121 și art. 130 Cod de procedură civilă, precum și cu normele materiale aplicabile, instanța de judecată conchide că acțiunea urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

25. Instanța reține că obiectul prezentei cauze nu constă în verificarea legalității deciziei disciplinare nr. *****din *****, emisă de administrația *****. Legalitatea acestei decizii a fost deja examinată în cadrul procedurii prevăzute de lege, iar prin încheierea Judecătoriei

*****din *****, menținută prin decizia irevocabilă a Curții de Apel Nord din 15 mai 2025, sancțiunea disciplinară a fost anulată ca ilegală.

26. Prin urmare, în prezenta cauză instanța civilă nu rejudecă abaterea disciplinară, nu substituie instanța care a examinat plângerea condamnatului și nu verifică din nou dacă reclamantul a încălcat sau nu regimul de detenție. Chestiunea dedusă judecății se limitează la efectele juridice civile și convenționale ale restricției aplicate, respectiv dacă suspendarea nelegală a dreptului la întrevederi a constituit o ingerință în dreptul garantat de art. 8 CEDO și dacă reclamantului i se cuvine o compensație morală.

27. Articolul 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează dreptul la respectarea vieții private și de familie. În accepțiunea jurisprudenței europene, persoanele aflate în detenție continuă să beneficieze de drepturile și libertățile fundamentale, cu excepția restrângerilor care decurg în mod inerent din privarea de libertate și din necesitățile legitime ale executării pedepsei. Menținerea contactului cu familia reprezintă un element esențial al vieții de familie, iar autoritățile penitenciare au obligația pozitivă de a permite și de a facilita, în limitele legii și ale securității, păstrarea acestor contacte.

28. În același timp, dreptul la întrevederi al condamnatului nu are caracter absolut. Legea execuțional-penală permite anumite limitări, inclusiv pentru motive disciplinare, de ordine și de securitate. Totuși, orice restrângere a dreptului la viață privată și de familie trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară și proporțională într-o societate democratică.

29. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv în cauzele Messina împotriva Italiei (nr. 2), Ostrovar împotriva Moldovei și Khoroshenko împotriva Rusiei, s-a reținut că menținerea contactului cu familia constituie un element esențial al dreptului persoanei deținute la respectarea vieții de familie, iar limitările vizitelor ori ale contactelor familiale sunt susceptibile să constituie ingerințe în dreptul garantat de art. 8 CEDO. În aceeași ordine de idei, în cauza Platon împotriva Republicii Moldova, Curtea Europeană a examinat, sub aspectul art. 8 CEDO, efectele restrângerii vizitelor familiale în detenție prin aplicarea sancțiunilor disciplinare.

30. Din raționamentul Curții Europene rezultă că o asemenea ingerință nu se apreciază doar formal, prin existența unei competențe generale a administrației penitenciare de a aplica sancțiuni disciplinare, ci și material, prin verificarea existenței unei baze legale suficiente în cazul concret, a scopului urmărit și a proporționalității măsurii. Cu cât restricția afectează mai direct menținerea contactului familial, cu atât analiza instanței trebuie să fie mai atentă asupra legăturii dintre măsură, conduita persoanei vizate, necesitățile reale ale executării pedepsei și interesul deținutului de a păstra relațiile personale și familiale.

31. În această materie, caracterul disciplinar al măsurii nu dispensează autoritatea de obligația de a demonstra că abaterea imputată a fost reală, probată și suficientă pentru justificarea restrângerii dreptului. Prin urmare, în cauzele de acest tip, instanța urmează să verifice distinct: existența unei restricții efective, durata acesteia, natura dreptului afectat, dacă restricția a avut un temei legal valid în concret, dacă a fost necesară și proporțională, precum și dacă prejudiciul moral invocat este susținut de circumstanțele cauzei. În cazul în care se constată încălcarea dreptului, compensația se stabilește individualizat, în raport cu gravitatea ingerinței, imposibilitatea restabilirii timpului pierdut, probele privind consecințele suferite și principiile reparării echitabile și rezonabile.

32. În contextul legal menționat mai sus, instanța reține că prevederile Codului de executare consacră dreptul condamnatului la întrevederi de scurtă și de lungă durată, în condițiile, limitele și periodicitatea stabilite de lege și de Statutul executării pedepsei de către condamnați. Acest drept are o natură reglementată, dar existența lui nu poate fi lipsită de efectivitate prin aplicarea unei restricții disciplinare neprobate și ulterior anulate ca ilegală.

33. Totodată, Codul de executare prevede că exercitarea drepturilor persoanelor condamnate nu poate fi îngrădită decât în limitele și în condițiile prevăzute de lege, determinate de modul și condițiile de executare a pedepsei penale concrete. De asemenea, măsurile disciplinare pot fi anulate prin hotărârea instanței de judecată sau prin decizia autorității competente, iar în cazul constatării ilegalității măsurilor disciplinare, administrația penitenciarului este obligată să repună persoana condamnată în dreptul de care a fost lipsită ilegal, în măsura în care o asemenea repunere mai este posibilă.

34. La caz, prin decizia nr. *****din ***** a administrației *****, reclamantului Russu Denis i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de suspendare a dreptului la întrevederi de scurtă și lungă durată pe termen de 45 zile.

35. Prin încheierea Judecătoriei Orhei, sediul Central, din *****, sancțiunea disciplinară menționată a fost anulată ca ilegală. Instanța care a examinat plângerea a reținut, în esență, că administrația penitenciarului nu a realizat sarcina probațiunii pentru a demonstra existența unei abateri disciplinare comise de Russu Denis, iar rapoartele și comunicatul colaboratorilor penitenciarului, prin ele însele, nu puteau confirma săvârșirea unei abateri, în lipsa unor probe pertinente, concludente și utile.

36. În aceeași ordine de idei, din actele cauzei rezultă că instanța care a anulat sancțiunea a acordat relevanță înregistrărilor video, din care a constatat că reclamantul s-a conformat cerințelor colaboratorilor penitenciarului și a părăsit celula, nefiind demonstrată pretinsa încălcare imputată acestuia.

37. Prin decizia Curții de Apel Nord din 15 mai 2025, recursul declarat de directorul ***** împotriva încheierii Judecătoriei *****din ***** a fost respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a încheierii. Decizia instanței de recurs este irevocabilă.

38. Prin urmare, instanța reține că restricția aplicată reclamantului a existat efectiv, a avut o durată de 45 zile, a vizat atât întrevederile de scurtă durată, cât și întrevederile de lungă durată, dar ulterior a fost desființată ca ilegală prin act judecătoresc irevocabil.

39. Argumentul pârâtului potrivit căruia dreptul la întrevederi este un drept relativ este corect în principiu, dar nu este suficient pentru respingerea acțiunii. Caracterul relativ al dreptului permite restrângeri legale și proporționale, nu validează o restricție disciplinară concretă anulată ca ilegală pentru lipsa probării abaterii disciplinare.

40. Astfel, chiar dacă administrația penitenciarului deține competența legală de a aplica sancțiuni disciplinare, exercitarea acestei competențe trebuie să rămână în limitele legalității, necesității și proporționalității. O sancțiune disciplinară anulată pentru lipsa unei baze probatorii suficiente nu poate fi tratată ulterior ca temei legitim pentru ingerința în dreptul la viață privată și de familie.

41. În consecință, instanța constată că suspendarea pe 45 zile a dreptului reclamantului la întrevederi de scurtă și lungă durată a constituit o ingerință în dreptul său la respectarea vieții private și de familie, garantat de art. 8 CEDO, ingerință care, în circumstanțele concrete ale cauzei, nu a avut o bază legală validă în concret, deoarece măsura disciplinară care a generat restricția a fost anulată ca ilegală prin act judecătoresc irevocabil. Din această perspectivă,

lipsa probării abaterii disciplinare nu reprezintă doar un viciu formal al procedurii disciplinare, ci afectează însuși fundamentul restrângerii dreptului la contact familial.

42. Cu privire la remediul procesual și la raportul juridic dintre părți, instanța reține că prezenta acțiune nu este îndreptată împotriva legalității curente a unui act penitenciar și nu urmărește sancționarea disciplinară sau administrativă a persoanelor care au participat la emiterea deciziei nr. *****din *****. Obiectul cauzei îl constituie exclusiv efectele civile și convenționale ale unei restricții deja desființate ca ilegală, respectiv existența încălcării art. 8 CEDO și întinderea reparației morale cuvenite reclamantului.

43. În cauzele privind repararea prejudiciului moral cauzat persoanelor deținute prin încălcări invocate ale art. 3, art. 5 și art. 8 CEDO, instanțele naționale aplică direct Convenția și jurisprudența Curții Europene, atunci când persoana deținută formulează o plângere plauzibilă de încălcare a drepturilor sale convenționale și solicită acordarea unei satisfacții echitabile în procedură civilă.

44. În contextul normelor și principiilor menționate, statul răspunde pentru încălcările convenționale produse în cadrul exercitării atribuțiilor oficiale de către autoritățile sale, inclusiv de către instituțiile penitenciare. În prezenta cauză, pretenția a fost îndreptată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, iar Administrația Națională a Penitenciarelor participă în proces în calitate de intervenient accesoriu, având în vedere legătura instituțională cu actul penitenciar care a generat litigiul.

45. În această ordine de idei, instanța apreciază că raportul juridic dedus judecății este unul de răspundere a statului pentru prejudiciul nepatrimonial pretins a fi fost cauzat printr-o ingerință contrară art. 8 CEDO, produsă în procesul executării pedepsei privative de libertate, iar repararea bănească se examinează strict în limitele investirii instanței și ale probatoriului administrat.

46. Referitor la existența prejudiciului moral, instanța reține că prejudiciul nepatrimonial nu se reduce la existența unei probe medicale formale și nu poate fi evaluat exclusiv prin documente clinice. În cazul unei restrângeri ilegale a contactului familial al unei persoane private de libertate, suferințele psihice, frustrarea, neliniștea și sentimentul de nedreptate pot rezulta din însăși natura dreptului încălcat, coroborată cu împrejurările concrete ale cauzei.

47. La caz, instanța ia în considerare că reclamantul a fost lipsit pe 45 zile de posibilitatea juridică de a beneficia de întrevederi de scurtă și lungă durată. Acest interval nu este unul neglijabil în contextul detenției, unde contactul direct cu familia și persoanele apropiate are o importanță psihologică și socială sporită. Mai mult, în ședința de judecată reclamantul a explicat că au fost programate întâlniri cu părinții, aceștia s-au prezentat și au adus colet, dar întrevederea nu a avut loc, împrejurare care confirmă caracterul efectiv, nu doar abstract, al restricției suportate.

48. Instanța reține și faptul că reclamantul a invocat existența unei consilieri psihologice în cadrul instituției penitenciare, determinată de probleme psiho-emoționale legate de sancționarea sa, cu menționarea stărilor de stres, neliniște, nervozitate, insomnie și anxietate. Chiar dacă aceste elemente nu sunt echivalente cu o expertiză psihologică judiciară și nu demonstrează consecințe medicale grave ori persistente, ele confirmă totuși că sancțiunea disciplinară și lupta pentru anularea acesteia au avut o încărcătură emoțională reală pentru reclamant.

49. În același timp, instanța nu poate reține automat cuantumul integral solicitat doar pentru faptul anulării sancțiunii disciplinare. Repararea prejudiciului moral trebuie să fie proporțională, rezonabilă și individualizată, astfel încât compensația să aibă efect reparatoriu

efectiv, fără a se transforma într-o sancțiune civilă excesivă sau într-un avantaj patrimonial nejustificat.

50. La stabilirea cuantumului, instanța ia în considerare, pe de o parte, natura dreptului încălcat, durata de 45 zile a restricției, faptul că sancțiunea a vizat atât întrevederile de scurtă durată, cât și cele de lungă durată, constatarea irevocabilă a ilegalității măsurii disciplinare, starea de detenție a reclamantului și imposibilitatea restabilirii efective a timpului în care întrevederile au fost indisponibilizate.

51. Pe de altă parte, instanța ia în considerare că dreptul la întrevederi este un drept reglementat și supus condițiilor execuțional-penale, că nu au fost administrate probe medicale care să confirme consecințe psihologice de intensitate majoră sau de lungă durată și că alte forme de comunicare cu exteriorul nu au fost indicate ca fiind suspendate prin aceeași decizie disciplinară. Totodată, sancțiunea nu a fost reînnoită succesiv și nu a produs o interdicție de lungă durată ori aproape permanentă a contactelor familiale, aspect care impune menținerea compensației într-un cadru rezonabil, raportat la durata determinată a restricției concrete examinate.

52. Aceste împrejurări nu înlătură existența încălcării art. 8 CEDO, dar justifică diminuarea cuantumului despăgubirii morale față de suma de 60 000 lei solicitată prin acțiune.

53. În contextul legal menționat mai sus, instanța apreciază că suma de 30 000 lei reprezintă o compensație echitabilă, rezonabilă și proporțională pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului prin suspendarea ilegală, pe termen de 45 zile, a dreptului la întrevederi de scurtă și lungă durată. Cuantumul acordat este determinat prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei și la necesitatea păstrării unui echilibru între repararea efectivă a prejudiciului nepatrimonial și caracterul rezonabil al satisfacției acordate.

54. Această sumă reflectă gravitatea concretă a ingerinței, este mai mare decât o compensație pur simbolică, dar rămâne proporțională cu durata determinată a restricției, cu natura relativă a dreptului la întrevederi și cu probatoriul efectiv administrat în cauză. Totodată, suma acordată nu reprezintă o sancțiune aplicată autorității, ci o satisfacție echitabilă pentru atingerea efectiv produsă dreptului nepatrimonial al reclamantului și păstrează un just echilibru între necesitatea reparării reale a prejudiciului moral și interdicția acordării unor sume excesive.

55. Prin urmare, instanța va admite parțial acțiunea, va constata încălcarea dreptului reclamantului garantat de art. 8 CEDO și va încasa din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, suma de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

56. În partea diferenței dintre suma solicitată de 60 000 lei și suma acordată de 30 000 lei, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, întrucât reclamantul nu a demonstrat circumstanțe suplimentare, de o intensitate care să justifice acordarea integrală a cuantumului solicitat.

57. În conformitate cu prevederile art. 238-241 Cod de Procedură Civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată,-

hotărăște:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Russu Denis, împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării drepturilor prevăzute de art. 8 CEDO și repararea prejudiciului moral.

Se constată încălcat dreptul reclamantului Russu Denis (IDNP: *****) garantat de art. 8 CEDO, cauzat prin suspendarea dreptului la întrevedere de scurtă și lungă durată pe un termen de 45 zile.

Se încasează din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în contul lui Russu Denis (IDNP: *****) suma de **30 000 lei** (treizeci mii lei), cu titlu de prejudiciu moral cauzat.

În rest cererea de chemare în judecată înaintată de Russu Denis, împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la constatarea încălcării drepturilor prevăzute de art. 8 CEDO și repararea prejudiciului moral se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Președintele ședinței,
Judecătorul **Ceban Alexandru**